

102. Møde.

Mandagen den 4de Juli 1881, Kl. 1¹/₂.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Fra Folkethingets Formand har jeg ved Skrivelse af 1ste ds. modtaget oversendt „Forslag til Lov om Lillægsbetvilling for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881“ med Anmodning om, at denne Sag maa fremmes her. Saaledes som dette Lovforslag er affattet, og under de forhaandenværende Omstændigheder, sættes der fra Regjeringens Side ikke Pris paa at faae Lovforslaget fremmet, og Sagen vil derfor neppe komme paa Dagsordenen.

Siden forrige Møde er paa de Herrers Pladser omdelt „Betænkning over Forslag til Lov om Lillæg til Lov Nr. 73 af 23de Mai 1873“, samt „Betænkning over Uoverensstemmelserne mellem de af Thingene vedtagne Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882.“ Med Hensyn til den første af disse Sager gjør jeg samme Bemærkning, som jeg allerede tidligere gjentagne Gange har havt Leilighed til at gjøre, nemlig, at Meningen jo ikke var den at gennemføre Sagen her til Overførelse til det andet Thing, men kun den, at fremme Sagen til Betæknings Afgivelse, og denne Sag vil derfor heller ikke komme paa Dagsordenen.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Æneste Behandling af: Fællesudvalgets Indstillinger angaaende Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1881 til 31te Marts 1882.

(Fællesudvalgets Betænkning findes i Lillæg B., Sp. 1697 fg.)

Formanden: Vi ere jo ikke i det heldige Tilfælde, at vi befinde os overfor Indstillinger fra det samlede enige Fællesudvalg, hvorimod dette har delt sig i tre Afdelinger. Det Haab, som man i sin Tid sikkert har knyttet til Fællesudvalgsinstitutionen i Grundloven, synes at være

skuffet, men det er jo ikke første Gang, at vi ere under denne Skuffelse, kun bliver det, hver Gang det fornemmes, ynlignere. Skjøndt der er en saadan Splittelse tilstede, vil Forhandlingen dog kunne blive een, omfattende alle Indstillingerne, altsaa saavel Flertallets som det største og det mindre Mindretals. Naar det kommer til Afstemning, stemmes der naturligvis først over den Indstilling, som er længst borte fra Landstingets Forslag, saaledes som det tidligere var affattet. Det vil altsaa blive det største Mindretals Indstilling, som først vil komme til Afstemning; derefter det mindre Mindretals og endelig Flertallets Indstilling, hvis Sagen ikke afgjøres paa et foregaaende Trin. Jeg maa imidlertid, forinden vi gaa videre, meddele, at jeg fra Folkethingets Formand har modtaget Underretning om, at der i Folkethinget er fremsat Forslag om Forhandlingens Standsning og Sagens Tilbagevisning til Fællesudvalget. Denne Meddelelse kan jeg naturligvis ikke lade upaaagtet. Vel staar det jo ikke i det ene Things Magt at hindre det andet Thing i at gennemføre Sagen strax, men det bør dog ialtsald være muligt for Thinget at tage sin Beslutning med Hensyn til, om det maatte ville slutte sig eller ikke slutte sig til en Afgjørelse af den nævnte Art. Vi maa altsaa opfatte at komme ind paa Sagens Realitet eller ialtsald at træffe nogen Afgjørelse, indtil vi vide, hvorledes det gaar med det nævnte Forslag om Sagens Tilbagevisning i Folkethinget. Under disse Omstændigheder bør Sagen ialtsald ikke skride langt frem her, men der er dog Intet til Hinder for, at den ærede Ordfører, hvis han maatte ønske det, strax kunde faae Leilighed til at gjøre de Bemærkninger, som han fra sit Standpunkt maatte finde det ønskeligt at gjøre. Jeg skal ganske overlade til den ærede Ordfører selv, om han vil tale nu, eller om han — hvad maaske vilde være rigtigere — vil udsætte at tale, indtil vi vide, om vi virkelig vil Diebliffet skulle gaa videre til Enden, eller om vi skulle have et nyt Dphold ved Sagens Tilbagevisning til Fællesudvalget.

Ordføreren (Bloug): Jeg vil foretrække at gjøre det, som ogsaa den høitærede Formand nys antydede, at han fandt at være det Rigtigste, nemlig at opsætte mine Ytringer over Realiteten, indtil der kan foregaa en Realitetsdebat, da ellers det, som jeg har sagt, maaske vil være glemt, naar en saadan kan finde Sted.

Formanden: Det er ganske vist, at jeg antydede, at dette vilde være det Rigtigste, og Mødet maa altsaa nu udsættes. Det er jo ikke muligt for mig at sige, hvornaar Forhandlingen